N°. 100. A°. 1838.

ZATURDAG, den 15den DECEMBER.

Nieuwe Surinaamsche Courant.

PARAMARIBO.

Gouvernements Secretarij.

PARAMARIBO, *den 13 December 1838.*

Alzoo de navolgende personen, zich bij requeste aan den Heer Gouverneur Generaal *ad interim*, hebben gewend, met verzoek om *Brieven van Manumissie* te verleenen aan de na te melden Slaven, te weten:

1°. FRANS van MEIJERHOEF, voor de Slaven *Willem* en *Charles*; hem in eigendom toebehoorende.

2°. HOOG JAN van KENNEDIJ, voor de Slaven *Hendrik* en *Zeeman*; hem in eigendom toebehoorende.

3°. LAURENS ARON DE MESQUITA, voor de Slavin *Georgtina*; hem in eigendom toebehoorende.

4°. Weduwe J. L. MALMBERG geboren BÖHNING, voor de Slavin *Nelly*; haar in eigendom toebehoorende.

Zoo is het, dat Zijn Hoog Edel Gestrenge goedgevonden heeft, alvorens hierop te disponeren, op te roepen al degenen, welke vermeenen mogten eenige redenen te hebben, zich hiertegen te verzetten, om binnen den tijd van *drie* weken, na de dagteekening dezer, van hun vermeend regt of pretentie ter Gouvernements Secretarij aanteekening te doen; zullende na verloop van dien tijd, de verzochte *Brieven van Manumissie* worden verleend.

De Gouvernements Secretaris
G. S. DE VEER.

Gouvernements Secretarij.

BURGERLIJKE STAND.

PARAMARIBO, *den 13 December 1838.*

Heden zijn in *ondertrouw* opgenomen:
GERRIT CAREL FRANÇOIS SCHOUTEN
en
MARIA HELENA ZEEGELAAR, beide alhier geboren en woonachtig.

De Ambtenaar van den Burgerlijken Stand,
T. M. SCHOTBORGH.

Mengelingen.

BRETAGNE ONDER HET SCHRIKBEWIND, OF DE GROOTMOEDIGE KLEEDERMAKER.

(Een waar geschiedverhaal.)

Alvorens zich te *Nantes* zijne vreeselijke vermaardheid te verwerven, had de beruchte Carrier hetzelfde stelsel te *Rennes* beproefd. Hier echter had het lot hem een van die eenvoudige maar edele wezens tegenovergesteld, bij welke menschlievendheid het gemis aller andere kracht vergoedt, en die alle onheil afwenden, door hun eigen ligchaam daartegen tot bolwerk te stellen.

Deze man was een arme kleedermaker, Leperdit geheeten. Te *Pontivy*, in het Departement *Morbihan*, geboren, had hij er slechts die onvolledige opvoeding genoten, welke aan kinderen van zijnen stand te beurt valt. De pastoor, die zijnen natuurlijken aanleg gadegeslagen had, bood aan, hem eene vrijplaats in het Seminarium van het Stift te verschaffen; maar Leperdit wilde niet. Toen men hem naar de reden zijner weigering vroeg, antwoordde het Kind: »De Seminaristen vergeten hunne ouders spoedig; men gewent hen, alleen aan hunnen Bisschop te denken, en niemand te gehoorzamen dan hem; ik wil geen priester worden, want ik wil mijne moeder niet minder leeren liefhebben, dan ik nu doe."

Hij leerde dus het ambacht van zijnen vader, zette zich in zijn achttiende jaar te *Rennes* neder, en begaf er zich weldra in den echt. Verscheidene jaren lang leidde hij er het leven van eenen stillen, vlijtigen werkman, won den eenen dag het onderhoud voor den volgenden, verkleinde zijne portie, wanneer een arme, die honger leed, tot hem kwam, arbeidde zes dagen lang zonder ophouden, en was volkomen gelukkig, wanneer hij op den zevenden, met een kind aan elke hand, uit wandelen kon gaan. Bij dit afgezonderde strenge leven werd zijn geest, geheel in de stilte voor grootere dingen rijp. Toen de omwenteling kwam, begroette hij haar met bedaarde maar innige vreugde, als een sedert lang verwacht regt. Daar hij onder de eersten behoorde, die ter verdediging der volksregten de wapenen aangegrepen, wilde men hem tot eenen hoogeren krijgsrang bevorderen. »Neen," sprak hij; »kommanderen moeten, die het verstaan; ik versta slechts te gehoorzamen."

Edoch de gebeurtenissen holden voort, en zij die de omwenteling begonnen hadden, waren door haar voorbijgesneld geworden. *Rennes* had reeds drie Maires gehad; de eerste had, toen de kwade tijd kwam, zijn afscheid genomen, de tweede zich uit vrees voor het schavot verborgen, de derde was bij *Vitré* door de handen der *Chouans* gevallen. De burgerkrijg stond voor de deur, het oproer woedde van binnen, de nood overal, en nu kwam nog Carrier!....

In dezen toestand vernam men Leperdit, dat zijne medeburgers hem tot Maire gekozen hadden. »Ik mag niet weigeren," zeide hij, »want er is gevaar; ik geloof niet, dat ik de vereischte bekwaamheid heb; maar ik wil het beproeven. Wijk ik, als het nijpt, zoo straft mij!"

Ten einde een goed voorbeeld te geven, verkeerde hij zijne werkplaats in eene kazerne, waarin hij dertig soldaten op nam, en dezelve onderhield uit de spaarpenningen, welke hij door tien jaren zuinigheid en ontbering verzameld had. — »Wat zult gij uwen kinderen nalaten?" vroeg hem een vriend, die over deze vaderlandlievende zelfopoffering bezorgd was. — »Mijn voorbeeld ter navolging," antwoordde de kleermaker.

Dit was de man, dien Carrier, toen hij naar *Rennes* kwam, aan het hoofd der stadsregering vond. De *Federalisten* waren sterk en talrijk in het Departement, en de afgevaardigde der Conventie had bijzonder in last, tegen deze, nog slechts ten halve verwonnene, partij werkzaam te zijn. Zijne eerste zorg was dus, van den Raad eene proscriptie-lijst te vorderen. Verschrikt stelt deze het verlangde stuk ijlings op, en overhandigt het aan onzen Leperdit. — »Eénen naam hebt gijlieden er nog op vergeten," zegt hij. »En welken dan?" — »Den mijnen; want de meesten, welke gij daar opgeschreven hebt, denken niet anders dan ik, en hebben, als ik, voor de vrijheid gestreden." Verlegen zagen de leden van den Raad elkander aan. »Deze lijst," vervolgde Leperdit »is eene aanwijzing op den beul; ik zal ze nimmer onderteekenen. — »Maar Carrier heeft ze geëischt, en ze te weigeren, is ons eigen hoofd prijs geven." — »Dat weet ik, ook neem ik de weigering op mij." En, de lijst aan stukken scheurende, voegde hij er bij, terwijl hij allen in het rond de hand reikte: »Vaartwel, broeders! *Zorgt voor mijne kinderen!*" .... Op staande voet ging hij naar Carrier. — »Brengt gij mij de lijst?" was het eerste woord, dat deze hem toevoegde. — »Neen." — — »en waarom niet?" — »Omdat ik niet gedoogen zal, dat men er eene make." De man der Conventie stoof op als een getergde leeuw. »Hebt *gij* hier dan te bevelen, of *ik*?" schreeuwde hij. — »Geen van ons beiden, maar de regtvaardigheid; en deze verbiedt, broeders aan te tasten, die niets anders misdaan hebben, dan zich te vergissen. Maak zelf de lijst, zoo gij wilt; wij zijn geene haugevers." — »Zoo! gij neemt dus de partij der *Anarchisten*, der gematigden, der *Culotins*.... En als ik u nu eens in de gevangenis deed smijten?" — »Ik zou er heengaan." — »Maar als ik u dan naar de guillotine zend?" — »Ook hierin kunt gij handelen zoo als gij verkiest."

Carrier schuimbekte en sloeg met zijne vuist op de tafel; deze bedaarde tegenstand maakte zijnen toorn gaande, zonder hem gelegenheid te geven dien te ontlasten. »Keer naar de Mairie terug," snaauwde hij Leperdit toe; »ik ban u daarheen." — »Dat is noodeloos," hernam de snijder, »reeds sedert eene maand heb ik geene andere woning." Leperdit keerde naar de Mairie terug, maar Carrier sprak van de proscriptielijst niet meer.

Bij eene andere gelegenheid verweet hem de afgevaardigde der Conventie, dat hij het ontsnappen van verscheidene priesters begunstigd had, die buiten de wet verklaard waren. — »Maar zij waren toch niet buiten de menschelijkheid," gaf de kleermaker ten antwoord. — Al die tegenkantig moeite, besloot Carrier eindelijk, naar *Nantes* te gaan, waar hij meer volgzaamheid hoopte te vinden. Bij het afscheid van Leperdit zeide hij op een dreigenden toon: »Ik kom hier terug," — »Gij zult er mij wedervinden," hernam de Maire bedaardelijk. Carrier verscheen te *Rennes* niet weder.

Leperdit had te weeg weten te brengen, dat de Zusters van Liefdadigheid haar liefdeambt in het gasthuis te *Rennes* als voren bleven waarnemen. Bij het gezigt dezer Nonnen was Carrier verbaasd geweest, en had op haar gescholden, wegens de hulp, welke zij aan de »weerspannige priesters" bewezen hadden; doch de goede toestand van het gasthuis had haar ditmaal gered. Na zijn vertrek vernam men, dat twee dezer Zusters van eene *Vendeeërin*, welke men ter dood voerde en welke zij vroeger hadden opgepast, als gedachtenisteeken harer dankbaarheid, een gouden ring ontvangen hadden. Dit was genoeg voor de woedendste *Sansculottes*, die slechts naar eene gelegenheid zochten, om bewijs van hun patriotismus te geven. Zij schreeuwden, dat er tusschen de Zusters en de roovers in de *Vendee* verstandhouding bestond! De ring was blijkbaar het loon van verraderij! Het heil der Republiek stond op het spel! Er moest een voorbeeld gesteld worden! enz. Kortom, de twee Zusters werden in hechtenis genomen en naar de gevangenis gesleept. — Leperdit verneemt het. Om een geschil te vermijden, waarbij of het gezag der regters of het zijne misschien gekrenkt had kunnen worden, gaat hij regtstreeks naar den toren *le Bast*, waar men de Nonnen opgesloten had. »Wat doet gij hier?" gromt hij haar toe; »wie heeft u veroorloofd uwen post te verlaten?" De Zusters wilden hem de reden zeggen. »Kom, kom, geene verontschuldigingen!" roept Leperdit; »de zieken hebben uwe oppassing noodig; uwe gevangenis is het gasthuis; daar zijt gij het nuttigste nuttig voor het vaderland." Vervolgens wendde hij zich tot den kerkermeester, beval hem de twee vrouwen te ontslaan, en geleidde haar al brommende naar het *Hotel-Dieu* terug. De regters begrepen de les, en vroegen hunne gevangenen niet weder.

Middelerwijl begon zich in *Rennes* gebrek te doen gevoelen. De Koningsgezinden, die alleen door het stoken van tweedragt onder de verdedigers hopen konden de stad in hunne magt te krijgen, strooiden het gerucht uit dat dit gebrek opzettelijk onderhouden werd door de leden van den Gemeenteraad, die op het koren speculeerden. Nood maakt ligtgeloovig. Het van honger razende volk liep te hoop, en, opgeruid door zekeren Toinel, een' fielt, die reeds tweemaal wegens kerkroof tot de galg veroordeeld was geweest, drong hetzelve op het plein van het raadhuis, en eischte, met dreigend geschreeuw, dat de Maire verschijnen zou. Leperdit treedt op het balkon en wil spreken, maar men laat hem hiertoe geenen tijd. »Brood! brood!" roept de verbitterde menigte. — »Ik heb het niet." — »Geef dan uw leven!" — »Ik zal het u brengen." Hij verlaat het balkon, om naar beneden te gaan; zijne vrienden pogen hem terug te houden. — »Laat mij!" zegt de kleedermaker; »zij worden gedurig woedender; ik moet hen stillen, óf door mijne woorden, óf door mijn bloed." Alstoen verklaart de officier, die den post binnen in het stadhuis kommandeert, dat hij den Maire met gevaar van zijn eigen leven verdedigen zal, en beveelt zijne soldaten, hunne geweren te laden. — »Wat doet gij burger!" roept Leperdit: »Ik heb gezworen voor het volk te sterven, en niet, het voor mij te laten sterven. Blijf hier; ik ga alleen naar bui-

-ten. Men doodt een eerlijk man zoo spoedig niet als gij denkt; en ziet gij dan ook niet, dat ik gewapend ben? Ik heb immers mijn' sjerp om.» Hij gaat naar beneden en verschijnt onder de menigte. Bij zijn gezigt deinst zij terug, en er ontstaat eene korte poos van aarzeling. Maar Toinel en eenige schurken, welke deze er op afgerigt heeft, beginnen hun geschreeuw op nieuw. Andermaal ontbrandt de volkswoede en er beginnen steenen te vliegen. Aan het voorhoofd getroffen, duizelt Leperdit. Het volk schrikt op het gezigt van zijn bloed, en er volgt eene minuut van stilte. — »Burgers," zegt Leperdit, met een' vriendelijken glimlach, »wonderen, als de Zaligmaker, kan ik niet doen, en dus ook niet deze steenen in brood veranderen; maar: kon ik u voeden met het bloed, dat gij ziet stroomen, hoe gaarne vergoot ik zulks tot den laatsten droppel!" Bij deze edele en zachtmoedige woorden slaan allen de oogen neder; de menigte wordt bijna verlegen: hiervan maakt Leperdit gebruik, en verdedigt het stadsbestuur, door alles te herinneren, wat het gedaan heeft en nog doet, om den overvloed terug te brengen. Lang spreekt hij, bedaard, met vriendelijke, onveranderde stem, en houdt slechts nu en dan op, om zich het bloed uit het gezigt te vegen. Het volk zag, dat het misleid was; weldra kwam berouw, vervolgens schaamte; alle rumoer zweeg, en de woedende hoop ging uiteen.

Ten langen laatste nogtans nam de revolutiegisting een einde; de *Chouans* en de *Vendeeërs* legden de wapenen neder; de overvloed kwam terug, en met denzelven de algemeene rust. Zoolang de Mairie van *Rennes* een post van gevaar geweest was, blootgesteld aan de slagen der Koningsgezinden en des graauws, wilde niemand met denzelve iets te doen hebben. Naauwelijks echter was er weder eer en voordeel mede verknocht, of iedereen bood zich aan om Leperdit te vervangen. De weloppgevoede leden begonnen de spelfouten op te merken, die hier en daar in de stukken voorkwamen, en welke, meenden zij, men eenen ongeleerden kleermaker te goed moest houden! In eenen tijd, toen het er op aankwam voor zijnen pligt te kunnen sterven, had men hem gaarne tot stadsbestuurder aangenomen; thans, nu het gevaar voorbij was, zeide men, dat zulk een ambt een' aanzienlijk' man vereischte, die Bals geven kon! De republikeinsche gelijkheid was reeds niets anders meer dan eene fictie, die enkel in het formulier der wetten was overgebleven; de reactie tegen de democratische gebruiken werd gedurig sterker, en de in lompen gekleede *Sansculottes* van 1793 veranderden weldra in *Incroyables*. Leperdit zag in, dat zijn tijd voorbij was, en, zonder naar het behoud eener ambtsmagt te streven, welke hij nimmer gezocht had, keerde hij naar zijne snijderstafel, gelijk Cincinnatus naar den ploeg, terug, zonder zelfs te vermoeden, dat hij eene opoffering deed. Niettemin was hij een der afgevaardigden, welke de municipale Raad van *Rennes* afzond, om Napoleon, bij deszelfs doorreize door *Nantes*, te begroeten. De trekken van zijn gelaat troffen den Keizer. »Hoe is uw naam, Mijnheer?» vroeg hij den ex-Maire van *Rennes* bijzonder ruw. — Leperdit, een Kleermaker.» Dit verwonderde Napoleon, en hij vroeg opheldering, welke hem gegeven werd. — »Hoe denkt het volk over mij?» Met deze onverwachte vraag wendde hij zich weder tot Leperdit. — »Het volk bewondert u.» — »Is dat alles?» — »Ja, Sire!» — »Verwijt men mij dan iets?» — »Willekeur, Sire!» — De Keizer, die onder het spreken heen en weder ging, bleef voor Leperdit staan, en keek hem stijf in het gezigt. — »Gij wilt mij zeker bewijzen, dat het spreekwoord van de onbeschoftheid der *Bretagners* gegrond is?.... Maar, trouwens, ik heb het gaarne, dat men open tot mij spreekt. Kom hier!» en, den snijder een wenk gevende, trok hij hem naar een vensterkozijn, waar hij een uur met hem praatte. Leperdit gedroeg zich zonder de minste verlegenheid; 's Keizers aanbiedingen wees hij af, en verheelde hem zijne republikeinsche gevoelens niet. Toen hij zijn afscheid nam, volgde Napoleon hem met de oogen. »Een vent van ijzer!» bromde hij. Nog dien zelfden avond ontving de Maire van *Rennes*, Markies de Blossac, die zich buigzamer dan zijn medgezel betoond had, den brief, welke hem tot Ridder van het Legioen van Eer benoemde.

Van dien tijd af tot op de honderd dagen bleef Leperdit aan de staatkundige omstandigheden vreemd. Toen echter zocht hij de oude kokarde weder voor den dag, en trok met de Gefedereerden *Nantes* te hulp, hetwelk door de *Vendeeërs* bedreigd werd. Na de terugkomst van Lodewijk XVIII plaatste men zijnen naam op de lijst der municipale Raden; maar hij weigerde den eed te doen. De prefect, als buiten zich zelven van toorn, deed hem voor zich komen. »Neem u in acht!» maande hij den grijsaard toe; »niet ongestraft toont men zich den vijand zijner Majesteit, ik waarschuw u.» — »Gij zijt nog veel te jong, en ik veel te oud, dan dat ik waarschuwingen van u zou behoeven,» zeide de Kleermaker lagchende. — »Zweren zult gij, Mijnheer!» — »Ik zal niet zweren.» — »Gij draagt het hoofd al zeer hoog.» — »Omdat er in mij leven niets is, dat mij dwingen kan het neêr te buigen.» — De getroffen Prefect stamelde eene verontschuldiging, en geleidde Leperdit tot aan de deur.

Leperdit's teleurstellingen in het staatkundige hadden overigens niets in zijn karakter veranderd. Hij behoorde tot die gemoederen, welke het gezigt van het booze kan bedroeven, maar niet verharden. Zijn dood was zijn leven waardig. Midden in den nacht door het geroep van brand uit den slaap gewekt, ijlt hij naar de plaats, waar het vuur was uitgebarsten, dringt zich op de gevaarlijkste punten, en ontvangt eene kwetsuur, welke hij eerst bemerkt toen het gevaar voorbij is. Bewusteloos wordt hij naar huis gebragt. In de twee daarop volgende jaren verergert de bekomene ligchaamsschade gedurig, en wordt ten laatste ongeneeslijk. Geene klagt laat hij hooren, geen teeken van ongeduld zien: hij denkt alleen aan zijne kinderen, die hem omringen. Weldra ontbreekt een derzelven. Leperdit vraagt naar de reden; men antwoordt hem, met verlegenheid, dat zijn zoon ziek is. Nog dien zelfden dag verneemt hij het ontdekken der zamenzwering van Berton; hij twijfelt geen oogenblik, of de jongeling is een der slagtoffers. Evenwel hij zwijgt, om zijner vrouw en kinderen het geven van eene opheldering te besparen, welke zij om zijnentwille ontwijken, en dringt zijne smart in zijn binnenste terug. Weken, maanden lang verneemt hij elken ochtend naar den toestand van zijnen afwezigen zoon; en houdt zich alsof hij aan hetgeen men hem antwoordt geloof slaat. Eindelijk, toen zijn laatste uur genaderd is, en hij nu weet, dat de smart, welke hij verwekken zal, in de nog grootere over zijn eigen verlies verzwolgen staat te worden, vraagt hij voor de laatste maal, met nadruk naar zijnen zoon. Allen slaan de oogen neder en zwijgen. » Zoo is hij dan dood!» fluisterde de grijsaard; » Ik dacht het van den beginne reeds.... God vergeve het hun!» — Dit waren de laatste woorden van eenen man, wiens geheele leven bijna een strijd geweest was, en wel steeds voor anderen, nimmer voor hem zelven. De priesters, welke hij voor de guillotine behoed had weigerden zijne doodkist te begeleiden, en de stad, welke hij bestuurd, verdedigd en gered had, wilde hem niet eens een graf op haar kerkhof schenken. Men moest beroep doen op de algemeene milddadigheid, om de gelden te verkrijgen, ten einde zes voet gronds te kunnen koopen voor het graf van eenen man, wien de aloude Republieken standbeelden opgerigt zouden hebben. Doch niet vreugdeloos leenden de burgers van *Rennes* hiertoe hunne bijdragen; en wie heden het kerkhof dier stad betreedt, kan vlak nevens den ingang eene zuil van graniet zien, op welke het volgende eenvoudige opschrift te lezen is:

LEPERDIT,

MAIRE VAN RENNES

EN

OVERMAN DER KLEEDERMAKERS.

Advertentiën.

(42635) M. N. MONSANTO presenteert de onderstaande *GOEDEREN*, tot *civiele prijzen* te Koop aan en tegens kontante voor *gereduceerde prijzen*, als:

Engelsche- en Duitsche Linnens, Long Laun, effe-, witte-, geborduurde-, gekleurde- en gedrukt Neteldoek, Calico's, Schotsch-Batist, gebloemde en blaauwe Doeken, zwarte Zijden dito en gemaakte zijden Cravatten, Shirting en Katoen-Batist, Engelsche Satinet, grijze Linnen Dril, zwarte-, blaauwe- en grijze Everlast, Franjes, gestrikte Dekens 4 ellen, 4 ¼ k. groote, witte- en gekleurde katoenen Hangmatten, Damasten Tafellakens en Servetten, witte en zwarte Kanten, zijden Shalons en Pellerines, Mans- en Vrouwen witte en zwarte katoenen Kousen, Mans- en Kinderen dito, Sokken, katoenen Handschoenen, Mans-, Vrouwen- en Kinderen Schoenen in soorten, Dames Laarsjes dito dito, Engelsche witte en zwarte Baever- en Stroohoeden, fraaije Linten en Bloemen, Borduur Garen, snoeren echte Granaten in soorten.

Boter, Zwitsersche Kazen, Rookzalm, Ansjovis, Worst en Saucijsjes, Kasseer Vleesch met en zonder bonken, dito Tongen en ketting Saucijsjes, dito Rookvleesch en Wurst, Zoete-, Raap- en Lijn Olie.

Banket en Bitterkoekjes, Brood- en Kandysuiker, gedopte-, zoete- en bitter Amandelen, kraak dito, Pruimen, Rozijnen, Vijgen en Korinten in stoopen, Engelsch Rooswater, Essences van Kaneel, Anijs, Nagel en Peperment, Anijszaad, Carbonat Sodæ Poeder en Chlor Sodæ.

Madera en Roodewijn in vaten en per dozijn, Mallaga en Haute Brion dito, Engelsche Poorter en Pale Ale, Princesse Bier, Chery en Rasbery Brandy en andere Likeuren en Seltserwater.

Engelsche Chaise-Tuigen voor 1 en 2 Paarden met koper gemonteerd, dito Zweepen met balijnen Enden, Jocky dito en Karwatsen, Zadels, Toomen, Martijngalen en Hoofdstellen voor Paarden op Stal, Kinderen Madenwagens en Wiegen, Naaimanden, enz., Porseleinen Thee-Serviesen, dito Kommen en Schotels, Bloemvazen en Engelsch Glaswerk.

Bladen rood Koper, KOPEREN Lampet Kannen en Kommen, kleine Bootlantaarns, filtreer Koffijkannen groote en kleine, Wasbekkens en Tobbens en een groot assortiment ander *KOPERGOED*.

Kraan- en Kraszagen, Engelsche Timmer-, Schrijnwerkers en Metzelaars Gereedschappen in soorten, Nesten Trommels, tinnen Potten en zink Nachtstoelen dito, IJzeren Potten in soorten, geëmailleerde dito, geelhechte Houwers, Schoppen, Houweelen en Axen, Bak Pannen en Koeken-Blakers, Grof-Zout, Wane en Kopie Planken, Wane Gespen voor Ponten en diverse andere *GOEDEREN* meer.

(42628) De ondergeteekende biedt voor *civiele prijzen*, de volgende ARTIKELEN te Koop aan:

Kwart tonnen Rookspek; vaatjes Saucijsjes en Worst; Kasseer Vleesch en dito Worst.

Wit en gecouleurd geborduurd Neteldoek; opregte Zwitsersche Calico; rood en blaauw Garen-Bont; supra fijn blaauw Salempoeris; fijn en ordin. Hemden Linnen; Osnabrugs dito; katoenen en garen Servetgoed; Garnituren Servetten en Tafellakens; zijden Parasols; een assortiment Mans-, Vrouwen-, Meisjes- en Kinderen witte katoenen Kousen; dito zwarte dito, zwarte Princestof en Thibet; vijf kwart zwarte Crep; Mans-, Jongens- en Kinderen zwarte en witte vilten en zijden Hoeden; opgemaakte en effe Dames en Meisjes Stroo dito; wit-, zwart- en gecouleurd satijnen Linten voor Dames Hoeden; Ceinturen; zwarte Lakensche Rokken; blaauw-, brons- en zwart Lakensche Jassen en Buisjes; zwarte Lakenschen en Satijnen Vesten; blaauw-, brons- en zwart Laken.

Een assortiment Mans- en Vrouwen Schoenen en Laarzen; witte- en zwarte Satijnen dito; Paardeharen en Satijnen Cravatten: opregte Eau de Cologne; Wijn-Azijn in oxhoofden, halve ankers en pullen en meer andere GOEDEREN.

Weg in Voorraad:

Conjac Brandewijn; Roodewijn in kisten; fijne dito in kistjes van 12 flesschen; fijne FRANSCHE LIKEUREN; Seltzerwater; Estragon Azijn, en diverse meer.

Paramaribo, den 13 December 1838.

H. J. POSNANKI qq.

(42629) Extra *YELLOW EN LIGHT-BROWN HAVANA SIGAREN*, te bekomen bij

De Wed. J. VAN PRAAG.

(42639) Voor eene KOFFIJ- of KATOEN PLANTAADJE, wordt een geschikt persoon als *BLANK-OFFICIER* gevraagd. — Adres ter dezer DRUKKERIJ.

Paramaribo, den 14 December 1838.

(42630) C. CORNELISSEN vertrekt.

Scheepstijdingen.

Binnengekomen:

Den 11den dezer, de Nd. Am. Brik *Sarah Ann* Kapt. William E. Herrich, van Gloucester; hebbende 23 dagen reis.

Te Paramaribo, ter Boekdrukkerij van BOON & Co.